

CHƯƠNG IX

Những trưa ở lại, chỉ có Vân nghỉ trong phòng vi tính. Anh kê những chiếc ghế sát vào nhau, rồi nằm trên lên đó. Úp một cuốn sách lên mặt, anh ngủ một cách dễ dàng.

Thiếu thì nằm trên bộ xa- lông ngoài phòng khách, kế chiếc bàn Mai Hương thường ngồi.

Xuyến, Thục và Cúc Hương được ưu tiên nghỉ trên chiếc đi- văng trong căn phòng nhỏ phía sau.

Nhưng Xuyến ít khi vào phòng cùng lúc với các bạn. Ăn trưa xong, bao giờ nó cũng vào phòng vi tính, ngồi trước máy đánh đánh gõ gõ một lát mới lót tót vào sau. Có khi nó vào đến nơi thì Thục và Cúc Hương đã ngủ khoèo tự đời kiếp nào rồi.

- Làm gì mà cứ nần ná hoài ngoài đó vậy? - Có lần Thục hỏi.

Xuyến vuốt tóc:

- Có một bài đang nhập dở, còn một chút xíu, tao ráng gõ cho xong!

Lý do của Xuyến hoàn toàn chính đáng nên thoạt đầu Thục không nghi ngờ gì. Nhưng rồi thấy trưa nào Xuyến cũng lục đục với chiếc máy đến mười, mười lăm phút mới chịu đi nghỉ, Thục bắt đầu thắc mắc.

Một bữa, không nhịn được Thục khêu Cúc Hương:

- Tao nghỉ quá mà!

- Nghỉ chuyện gì?

- Con Xuyến đó!

- Con Xuyến sao?

Thục quệt mũi:

- Nó làm gì mà trưa nào cũng loay hoay cả buổi với chiếc máy vậy?

Cúc Hương ngáp dài:

- Thì nó nhập tin.

- Không phải đâu!

Câu nói của Thục khiến Cúc Hương tỉnh ngủ ngay lập tức. Nó nhìn Thục lom lom:

- Chứ theo mà thì nó đang làm gì ngoài đó?

Thục nhún vai:

- Tao không biết! Nhưng chắc chắn không phải là đang nhập tin!

Cúc Hương mặt căng thẳng:

- Sao mà biết?

- Tao đoán vậy! - Thục liếm môi - Chứ nhập tin gì mà trưa nào cũng nhập!

Cúc Hương nhú mào:

- Ừa đáng nghi thật!

Rồi nó kéo tay Thục:

- Tao với mào chạy ra coi thử!

Lúc này tiếng gõ phím đã ngưng bật.

Thục và Cúc Hương hé cửa thò đầu ra, thấy Xuyên đang cầm *con chuột* rê qua rê lại trên nỉ.

Hai đứa rón rén bước tới sau lưng Xuyên.

Xuyên vẫn chưa hay biết mình đang bị rình rập. Nó đang định đóng *cửa sổ* lại thì tiếng Cúc Hương đã đồng dục vang lên:

- Khoan đã!

Sự xuất hiện thình lình của Thục và Cúc Hương khiến Xuyên giật bắn người. Nó quay lại, nhăn nhó:

- Tụi mào làm trò gì vậy?

Cúc Hương hừ giọng:

- Chính mào mới phải trả lời câu hỏi đó! Tụi tao đang muốn biết mào đang làm trò gì ngoài này!

Xuyên khịt mũi:

- Trò gì đâu!

Cúc Hương quắc mắt:

- Không làm trò gì mờ ám thì buông tay ra!

Xuyên ngoan ngoãn buông tay khỏi *con chuột*.

- Ngoan lắm! - Cúc Hương vừa gật gù vừa đảo mắt nhìn lên màn hình, giọng đắc thắng - Để tụi tao coi thử...

Đang nói, Cúc Hương bỗng há hốc miệng. Trên màn hình trước mặt, chẳng có một chữ nào, chỉ toàn là những đường ngoằn ngoèo như giun bò, xen lẫn những hình vuông, hình thoi và các mũi tên chỉ xuôi chỉ ngược... xếp thành từng dãy dài.

- Cái gì vậy nè?

Cúc Hương sừng sốt kêu lên. Nó hỏi Xuyên nhưng mắt lại nhìn Thục dò hỏi. Nhưng Thục cũng lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

- Có gì đâu! - Xuyên ung dung - Đây chỉ là những hình vẽ tao mới khám phá ra!

Thục chớp mắt, nghi hoặc:

- Trưa nào mà cũng ngồi mày mò mấy hình vẽ này đây hả?

- Ủa, tại tao thấy nó ngộ ngộ!

- Vậy sao mà bảo mày nhập tin?

Xuyên nhún vai:

- Thì hôm nào nhập tin xong sớm tao lại ngồi chơi với mấy tấm hình này!

Xuyên trả lời suôn sẻ, rõ ràng không bắt bẻ vào đâu được. Thục và Cúc Hương đưa mắt nhìn nhau, bán tin bán nghi, nhưng không tìm ra câu nào để chất vấn thêm, cả hai đành gãi đầu đứng ngó.

Xuyên cười, giọng chế nhạo:

- Tôi đóng *file* này lại được chưa, thưa hai ngài thám tử?

Cúc Hương làu bàu:

- Đóng đi

Xuyên đóng *cửa sổ*, thoát khỏi *Windows*, tắt máy và thân nhiên rút đĩa B trong ổ đĩa ra cho vào ngăn kéo.

Sau lần “bắt quả tang” hụt đó, Cúc Hương cắn nhằn Thục:

- Mày đa nghi hết Tào Tháo! Làm con Xuyên được dịp cười vào mũi tụi mình!

Bị bạn trách, Thục không nói gì, chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ. Một lát, nó dè dặt hỏi lại:

- Bộ mày tin con Xuyên nói thật hả?

- Còn thật với giả gì nữa! - Cúc Hương hừ mũi - Những hình vẽ hiện sờ sờ trước mắt, ai mà không thấy!

Thục cắn môi

- Nhưng tao nghi đó không phải là những hình vẽ thông thường như con Xuyên giải thích!

- Không là hình vẽ thông thường chứ là gì?

Thục chậm rãi đáp:

- Những hình vẽ không thể sắp ngay hàng thẳng lối như vậy được! Đó có thể là một kiểu chữ tượng hình, một kiểu cổ tự nào đó!

Lập luận của Thục làm Cúc Hương tròn mắt:

- Ý mày muốn nói là con Xuyên chơi trò “mật mã”?

Thục gật đầu:

- Đại khái là vậy!

Cúc Hương vỗ vỗ trán:

- Ủ, có thể lắm! Chứ những hình vẽ đó có gì đặc sắc đâu mà trưa nào nó cũng ngồi loay hoay hàng buổi với chúng! - Đang nói Cúc Hương chợt nhìn Thục, giọng bắn khoăn - Nhưng làm sao mình khám phá ra thứ “mật mã” này được?

Thục mỉm cười:

- Tao đã có cách.

- Cách gì?

- Tao sẽ vẽ những ký hiệu đó ra giấy rồi mày đi hỏi anh Vân!

Cúc Hương sáng mắt lên:

- Ủa, hay đấy! Mày nhớ hết các hình vẽ đó không?

Thục gật gù:

- Nhớ được một số!

Nói xong, Thục lấy giấy ra vẽ lại những ký hiệu mà nó còn nhớ được. Cúc Hương xếp tờ giấy lại, nhét vào túi xách. Buổi chiều lúc ra về, nó làm bộ lục lục tìm tìm gì đó trong ngăn bàn, đợi cho xuyên và Thục ra trước.

Đến khi còn lại một mình, nó rảo lại chỗ Vân ngồi:

- Anh Vân ơi! Cho hỏi cái này chút!

- Gì đó Cúc Hương? Lại chuyện màn hình nữa hả?

- Màn hình đâu mà màn hình! Anh đừng có chọc quê tôi!

Vừa nói, Cúc Hương vừa chìa tờ giấy trong tay ra:

- Anh biết cái gì đây không?

Vân nhìn vào những hình vẽ:

- Biết!

Cúc Hương mừng rỡ:

- Gì vậy?

- Đây là *font* chữ *Wingdings*.

- *Font* chữ?

- Ủ.

Cúc Hương hồi hộp:

- Vậy anh đọc được kiểu chữ này không?
- Không.

Câu trả lời của Vân khiến Cúc Hương thất vọng vô cùng. Nó thở một hơi dài thườn thượt:

- Anh mà không đọc được thì ai đọc cho ra?
- Có gì đâu mà đọc không ra! - Vân mỉm cười trấn an - Cô mở những *files* dữ liệu nào có *font* chữ *Wingdings*, chuyển tất cả qua *font* chữ Việt là đọc được ngay thôi chứ khó gì đâu!
- Ồ! - Cúc Hương reo lên - Đơn giản vậy thôi hả?
- Thì vậy chứ sao! Nhưng mà nè! - Vân nheo mắt - Cô chép ở đâu ra những hình vẽ này vậy?
- Chép của một người bạn!

Cúc Hương phịa ra một câu đáp rồi vội vàng lảng mắt. Nó sợ nếu cứ nấn ná, Vân dò hỏi thêm thì khôn.

Xuyến ngồi đợi trên xe, đón Cúc Hương với bộ mặt cau có:

- Mà làm gì chết dí trong đó vậy?

Cúc Hương lấp liếm:

- Tao hỏi anh Vân cái này chút!
- Chứ không phải mà lưu luyện không nỡ *quit* ảnh hả?

Gặp lúc khác, nghe Xuyến cà khịa kiểu đó, Cúc Hương đã ngoác miệng cự lại rồi. Nhưng đang hờn hờ vì sắp lật tẩy được Xuyến, nó chỉ cười hì hì:

- Đừng nghĩ xấu bạn bè, mà!

Rồi giục Thục leo lên yên sau, nó co chân đạp lẹ.

- Mà làm gì như bị ma đuổi vậy?

Xuyến hót hải đuổi theo, miệng hét om.

Cúc Hương đang nóng lòng tách ra khỏi Xuyến để bí mật trở lại công ty nên cứ nhắm mắt nhắm mũi phóng thục mạng, mặc Xuyến kêu réo om sòm phía sau.

Thục không biết kế hoạch của Cúc Hương. Nó ôm cứng eo ếch của bạn:

- Bữa nay mà làm sao vậy?

Cúc Hương thở hổn hển:

- Lát nữa mà sẽ biết! A
- Biết gì?

- Bí mật của con Xuyên.

Thục vỗ lể:

- Anh Vân bày cách cho mày rồi hả?

- Ừ, dễ lắm!

Cúc Hương vừa đạp xe vừa nói chuyện với Thục nên chẳng mấy chốc Xuyên đã đuổi kịp. Nó thò tay phát lên vai Cúc Hương một cái thật mạnh:

- Con quỷ này nè! Bữa nay mày làm sao vậy?

Xuyên hỏi Cúc Hương hết câu Thục vừa hỏi. Cúc Hương toét miệng cười:

- Tao đói bụng quá! Tính chạy lẹ về nhà lục com nguội!

- Trời đất! - Xuyên kêu lên - Hồi trưa mày mới ních hai cái đùi gà đây mà!

- Nhưng bây giờ nó chạy đi đâu mất rồi!

Xuyên không nghi ngờ gì Cúc Hương. Suốt đường về nhà, nó luôn miệng trêu chọc tạt tham ăn của bạn.

Cúc Hương lầm lũi nghe, thỉnh thoảng giả vờ chống chế vài câu. Đợi đến khi Xuyên rẽ sang đường khác, nó kín đáo chờ Thục vòng trở lại công ty Việt Anh. Lúc này, mọi người trong công ty đã ra về gần hết. Chị tạp dịch đang quét phòng, thấy Thục và Cúc Hương lò dò đi vô, liền trở mắt ngạc nhiên:

- Mấy cô bỏ quên cái gì hả?

Cúc Hương hiền lành:

- Dạ, tụi em vô một chút rồi ra liền!

Thục không nói gì, chỉ lẻo đẻo đi theo Cúc Hương, mặt cô làm ra vẻ bình thản.

Vừa đẩy cửa phòng vi tính, Cúc Hương nhảy xô lại chỗ bàn làm việc của Xuyên, thò tay kéo ngăn bàn một cái “rột”:

- Đĩa nào nhớ không Thục?

- Nó cất trong đĩa B.

Cúc Hương nhăn mặt:

- Trong này có bốn, năm cái đĩa B, biết đĩa nào?

- Cái đĩa xanh xanh ấy!

Cúc Hương tìm thấy ngay chiếc đĩa B màu xanh nằm lẫn trong xấp đĩa toàn đen. Nó lật đặt nhét chiếc đĩa “bí mật” vào máy. Trong đĩa B của Xuyên chỉ có một *file* duy nhất, tên là “*Letters*”.

Vừa nhìn thấy tên *file*, Thục đã reo lên:

- Đúng *file* này rồi!

- Sao mà biết?
- *Letters* là thư tín. Đây chính là “hộp thư mật” của con Xuyên!

Mắt Cúc Hương sáng rỡ:

- Để tao mở ra xem!

Quả nhiên khi file “*Letters*” được mở ra, trên màn hình lập tức xuất hiện những dãy hình vẽ lạ lùng mà hôm trước Thục và Cúc Hương đã có lần nhìn thấy.

Cúc Hương lẩm bẩm:

- Vậy là đúng nó rồi!

Thục hỏi hộp:

- Giờ làm sao nữa?
- Chuyển qua *font* chữ Việt!

Vừa đáp, Cúc Hương vừa cặm cụi chuyển toàn bộ những hình vẽ sang *font* chữ Việt *Times New Roman*.

Chỉ trong chớp mắt, những hình vẽ kỳ quái biến mất. Thay vào đó là những hàng chữ ngay ngắn và rõ mồn một. Thục và Cúc Hương chụm đầu tò mò đọc:

- *Hôm qua Xuyên bị nhức đầu phải không? Lần sau đi làm nhớ mang theo nón nhé!*

- *Làm gì mà sáng hôm nay anh có vẻ buồn buồn vậy? Anh cũng không thèm nói chuyện với tôi nữa. Anh giận gì tôi phải không?*

- Chà! - Cúc Hương tặc lưỡi - Hóa ra đây là tiết mục “nhỏ to tâm sự” của con Xuyên! Ghê thật!

Thục cười:

- Phía dưới mới tình kìa!

Cúc Hương lật đật đọc tiếp:

- *Tôi không bao giờ giận Xuyên. Bây giờ cũng vậy và mãi mãi sau này cũng vậy.*

- *Anh là chúa xạo! Ai mà nói xạo khi xuống địa ngục sẽ bị quỷ sứ rút lưỡi cho coi!*

Không nén được, Cúc Hương lại tùm tùm bình luận:

- Không ngờ cô nàng Xuyên nhà mình cũng có lúc õng ẹo không thua gì mày!

Thục chun mũi:

- Tao õng ẹo hồi nào?

Cúc Hương chép miệng, nó không buồn đôi co với Thục:

- Còn anh chàng Thiếu ngó tằm ngấm tằm ngấm vậy ai ngờ tán gái còn giỏi hơn cả Don Juan!

Thực lại cười:

- Người ta bảo “lù đù vác cái lu chạy” kia mà!

Cúc Hương nhún vai:

- Anh chàng này không chỉ muốn vác cái lu thôi đâu! Anh ta còn muốn vác cả con Xuyên chạy nhong nhong ngoài phố nữa kia.

Thực rụt cổ:

- Mà nói gì nghe ghê!

Cúc Hương chỉ tay vào màn hình:

- Thì mà xem đây nè! Tao có nói oan cho anh ta đâu!

Bây giờ Thực mới để ý đến hai câu “đôi đáp” dưới cùng:

- Xuyên có thích đi xem kịch không?

- Kịch gì vậy? Có hay không?

Thực nhún mày. Cuộc đối thoại đến đây bị cắt ngang nên nó không biết được Thiếu định rủ Xuyên đi xem kịch ở đâu. Nhưng điều đó đối với Thực không quan trọng bằng việc khám phá ra “hộp thư mật” của Xuyên. Hóa ra những nghi ngờ của Thực hoàn toàn chính xác. Vậy mà trước nay nó với Cúc Hương cứ ngỡ ngỡ ngáo ngáo, tưởng buổi trưa Xuyên ngồi nán ngoài phòng để nhập tin thật.

Lại còn những “hình vẽ ngô ngô “ nữa chứ! Sém tí nữa, nếu không cảnh giác, nó và Cúc Hương đã bị Xuyên cho vào xiếc nữa rồi! Nghĩ đến đó Thực bắt giắc bật cười thành tiếng.

- Cười gì mà? - Cúc Hương liếc Thực.

- Cười tụi mình!

- Tụi mình sao?

- Ngu ơi là ngu!

Cúc Hương thở dài:

- Ai ngờ con Xuyên lại tung hỏa mù như vậy!

Đang nói, Cúc Hương đột nhiên ưỡn người lên, giọng hăm hở:

- Nhưng bây giờ thì tụi mình khôn ra rồi! Tụi mình sẽ cho hai anh chị này vào tròng!

- Cho vào tròng? - Thực tròn mắt.

- Ừ. Tao nghĩ ra cách rồi!

- Cách sao?

Cúc Hương gõ gõ trán:

- Theo như những gì tụi mình nhìn thấy thì rõ ràng mỗi buổi trưa con Xuyên đều “viết thư” cho “người yêu của nó”, đúng không?

Thục nhanh nhẩu:

- Đúng.

Cúc Hương tiếp tục:

- Và đầu giờ mỗi sáng hôm sau, bao giờ anh chàng Thiếu cũng vào công ty thật sớm để “đọc thư” và “phúc đáp”, đúng không?

- Đúng.

Cúc Hương gật gù:

- Như vậy là sáng mai, anh chàng Thiếu sẽ trả lời cho con Xuyên biết anh ta sẽ rủ nó đi xem vở kịch gì, tại đâu, và đến trưa, sau khi ăn cơm xong, nó buộc phải ngồi vào máy để trả lời là mình có đi hay không, đúng không?

Trước những suy luận hợp lý của Cúc Hương, Thục chỉ biết gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác! Mà quả là Khổng Minh tái thế!

Cúc Hương phồng mũi:

- Còn hơn cả Khổng Minh ấy chứ!

Rồi nó cười hì hì:

- Và bây giờ mình sẽ “Tương kế tựu kế” để phá bĩnh chơi!

Thục chớp mắt:

- Phá sao?

Cúc Hương bí mật:

- Trưa mai mà sẽ biết!

Nói xong, nó cẩn thận chuyển toàn bộ “những bức thư tình” trong đĩa B của Xuyên sang *font* chữ *Wingdings* như cũ, rồi tắt máy, rút đĩa ra bỏ vào ngăn kéo. Xong, nó đứng dậy kéo Thục ra về.

Xuyên dĩ nhiên chẳng hề hay biết bí mật của mình đã bị hai bạn phát hiện. Cả Thiếu cũng vậy. Sáng vào cơ quan, anh thản nhiên lấy chiếc đĩa B màu xanh trong ngăn bàn Xuyên, bỏ vào máy mình, bật lên. Nhìn thấy *font* chữ *Wingdings* quen thuộc, anh nôn nóng chuyển sang *font* chữ Việt rồi ung dung ngồi đọc, chốc chốc lại mỉm cười và náo nức gõ những lời hò hẹn.

Thiếu và Vân vào một lát thì ba cô gái theo vào. Nhìn thấy Thiếu ngồi gõ lóc cóc trước máy, Cúc Hương ranh mãnh níu tay Thục và cả hai mỉm cười trao nhau một tia nhìn đầy ngụ ý.

Đến trưa, đúng như thường lệ, ăn cơm xong, Xuyên không vào phòng ngủ ngay mà nán lại bên ngoài.

Thục và Cúc Hương nằm trên đi- văng, mắt mở thao láo. Tiếng bàn phím lách cách từ ngoài phòng vi tính vọng vào khiến Thục bồn chồn. Nó khều Cúc Hương:

- Giờ sao mà?

- Cứ bình tĩnh! - Cúc Húống thì thầm - Lát nó vào, tụi mình mới nhắm mắt lại. Đợi nó ngủ say, tao và mày chạy ra xem nó viết gì.

Thục chưa hết hồi hộp:

- Rồi sao nữa?

- Lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến!

Cúc Hương nói vừa dứt câu, tiếng bàn phím bỗng ngưng bật. Rồi có tiếng công- tắc tắt đánh “tách” một cái. Tiếp theo, tiếng xô ghế rồi tiếng chân Xuyên đùng đùng bước vào.

Thục và Cúc Hương lập tức nhắm tịt mắt, vẻ như đang ngủ mê mệt. Xuyên chẳng nghi ngờ gì. Nó đặt lưng nằm cạnh hai bạn, thao thức một lát rồi từ từ thiếp đi.

Đợi một hồi, Cúc Hương khẽ he hé mắt liếc sang bên cạnh. Đến khi biết chắc Xuyên đã ngủ say, nó len lén khều Thục và thận trọng leo xuống khỏi đi- văng. Thục nín thở, rón rén đi theo.

Vân vẫn nằm trên dãy ghế kê sát vách ngăn với phòng khách bên ngoài, mặt giấu dưới cuốn sách.

Thục nuốt nước bọt:

- Tao sợ quá mà?

- Sợ gì?

- Sợ anh Vân thấy.

- Không có đâu! - Cúc Hương hạ giọng trấn an - Ảnh ngủ tới hai giờ lận! Rồi sợ Thục đột ngột đổi ý, Cúc Hương hăm hờ bước lại chỗ chiếc máy của Xuyên, nhanh nhẹn lấy chiếc đĩa B đặc biệt trong ngăn bàn cho vào ổ đĩa và bật công- tắc máy.

File “Letters” được mở ra, và khi những hình vẽ bí hiểm của kiểu chữ *Wingdings* được giải mã, Thục và Cúc Hương vội vã và tò mò dán mắt vào câu đối đáp mới nhất vừa hiện ra trên màn hình:

- Vợ “Tình 281”. Hay lắm. Tám giờ tối nay đợi Xuyên ở 5B Võ Văn Tần nhé!

- Tối nay tôi không đi được. Hẹn lại tuần sau đi!

Cúc Hương láu lỉnh nhìn Thục rồi không nói không rằng, nó xóa sạch câu trả lời của Xuyên và tinh quái gõ vào đó một câu trả lời với nội dung hoàn toàn khác:

- Tôi sẽ tới!

Xong nó chuyển tất cả trở về font *Wingdings* như cũ.

Thục run run:

- Họ phát giác ra thì chết!

- Làm sao phát giác được! - Cúc Hương khịt mũi - Từ giờ cho đến lúc ra về, con Xuyên sẽ không rờ tới chiếc đĩa này nữa đâu!

- Thế còn anh Thiếu?

- Chiều nay chắc chắn anh ta sẽ nấn ná lại đây để bật máy xem con Xuyên hồi âm như thế nào!

Thục tặc lưỡi:

- Mà chơi vậy ác quá! Bắt anh ta đứng đợi một mình suốt mấy tiếng đồng hồ!

- Sao lại một mình? - Cúc Hương nheo mắt - Còn tao với mày nữa chi!